

Arrest

nr. 193 905 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 mei 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond verklaard werd. Dit is de eerste bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

H(...), G(...)

Geboren te (...) op (...)

+ moeder: H(...), F(...)

Geboren te (...) op (...)

+ broer: H(...), A(...)

Geboren te F(...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H(...) G(...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 28.04.2017 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij in april 2011 in België zijn aangekomen en sindsdien zonder enige onderbreking in België verbleven hebben, zich inspannen om zich volop te integreren en ten allen tijde goed gedrag vertonen). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan H(...), G(...) te willen overhandigen."

1.2. Op 2 mei 2017 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van drie bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden tweede, derde en vierde beslissing en zij zijn, voor elk van de verzoekende partijen, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang voor wat betreft mevrouw H(...) F(...) en de heer H(...) A(...), respectievelijk de tweede en de derde verzoekende partij. Zij betoogt dat deze twee verzoekende partijen namelijk niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen en zij in geval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing dan ook niet kunnen worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van datzelfde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2. Zoals de verzoekende partij ter zitting doet gelden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat alle verzoekende partijen gezamenlijk de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 30 december 2011 hebben ingediend. Naar aanleiding van deze aanvraag werden zij alle drie in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en nadat de aanvraag werd afgewezen werden zij alle drie tegelijk in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts blijkt ook dat alle drie de verzoekende partijen door de verwerende partij zelf op de eerste bestreden beslissing werden vermeld als rechtsadressaat.

Gelet op deze vaststellingen, en in het bijzonder gelet op de eigen houding van de verwerende partij die er onmiskenbaar voor heeft geopteerd om het statuut van alle aanvragers gelijk te laten lopen, kan de verwerende partij diezelfde partijen niet ernstig verwijten dat ze opkomen tegen een beslissing waarin zij worden vermeld als rechtsadressaat.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing, werpen de verzoekende partijen onder meer de schending op van de artikelen 9ter en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen onder meer dat eerste verzoeker medicatie neemt en dat geen onderzoek werd gedaan naar deze medicatie, terwijl die absoluut noodzakelijk is om hem niet in een mensonterende situatie te laten terechtkomen zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen onder meer het volgende:

[...]

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“ De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de arts-adviseur aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Verweerder benadrukt ten overvloede nog dat het loutere gegeven dat de vreemdeling bij de aanvraag om machtiging tot verblijf medisch attesten heeft gevoegd, vanzelfsprekend niet maakt dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Het loutere feit dat verzoekende partij (en desgevallend haar behandelende arts) een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin:

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verweerder wijst er nog op dat de arts-adviseur in het advies ook niet dient te motiveren waarom hij afwijkt van de attesten die werden voorgelegd.

Zie ook:

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

[...]

Er dient inderdaad te worden vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar voorhoudt dat haar aandoeningen ernstig zijn, doch dat zij op geen enkele wijze erin slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van het advies van de arts-adviseur.

Verzoekende partij beperkt zich tot vage beweringen, die niet gestaafd worden door stukken en op geen enkele manier aannemelijk worden gemaakt. Er wordt verwezen naar “medicatie” zonder dit te concretiseren.

Uit het medisch dossier in het administratief dossier blijkt dat geen enkele medicatie helpt en dat de aandoening in elk geval ongeneeslijk is. Zelfs onbehandeld bestaat evenwel geen risico, noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Met haar kritiek slaagt verzoekende partij er derhalve niet in een schending van art. 9ter Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

[...]

Zie ook:

“Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer er zich toe heeft beperkt de door haar aangevoerde medische problemen te analyseren of te beschrijven, maar niet heeft verwezen naar documentatie omtrent de beschikbaarheid of de toegankelijkheid van een medische behandeling in haar land van herkomst. Zij gaat hierbij namelijk voorbij aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer duidde geen aandoening te kunnen vaststellen die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling aanleiding kon geven tot een onmenselijke en vernederende behandeling. Wanneer een ambtenaar-geneesheer aangeeft dat uit de hem voorgelegde medische attesten niet blijkt dat een vreemdeling een aandoening heeft die van die

aard is dat een medische opvolging of behandeling effectief vereist is, dan dient hij niet te onderzoeken of een behandeling van de aangevoerde medische problematiek in het land van herkomst van deze vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Een nader onderzoek inzake het bestaan van adequate behandelingsmogelijkheden zonder dewelke een vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen dient slechts te worden gevoerd indien werd vastgesteld dat een reële nood aan een medische behandeling bestaat.” (R.v.V. nr. 139.012 van 22 januari 2014)

Tot slot meent de verzoekende partij dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden voor de aandoening in het land van herkomst.

De arts-adviseur adviseerde op 28.4.2017 uitdrukkelijk dat een behandeling van de aandoening van de verzoekende partij niet essentieel is, en zelfs geen zin heeft.

Aldus spreekt het voor zich dat de arts-adviseur, gelet op de voormelde vaststelling, geen onderzoek meer diende te voeren naar de nodige medische zorgen in het land van herkomst.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9ter en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wordt beoordeeld in het licht van de evenzeer geschonden geachte rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1 luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging +tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633

en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 april 2017. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn, en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (cfr. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is *in casu* voldaan. Derhalve zal worden nagegaan of het advies deugdelijk is. Het luidt als volgt:

Het bijgevoegde medisch advies luidt als volgt:

“NAAM: H(...), G(...)
Mannelijk
Nationaliteit: Kosovo
Geboren te (...) op (...)
Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.12.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 13/07/2011, dr. B(...), betrokkene, die klaagt van hoofdpijn en een mentale retardatie vertoont; geen neurologische alarmtekens gevonden.
- 08/08/2011, dr. de K(...), normaal neus-keel-ooronderzoek.
- 09/08/2011, 24/12/2011, 15/5/2012, 3/10/2012, 18/2/2013, 07/08/2013, 22/10/2013, 13/10/2013, dr. T(...), huisarts, psychomotorische retardatie. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten. Geen enkele medicatie kan helpen. Betrokkene heeft wel problemen in het dagelijkse leven zodat hij de steun van de familie nodig heeft.
- 25/12/2011, dr. D(...), betrokkene heeft een verstandelijke beperking, deze aandoening is stabiel en niet progressief er is ook geen verdere testing aangewezen.
- 21/10/2013, dr. D(...), mentale handicap.
- 16/5/2013, individueel handelingsplan voor deze mentaal gehandicapte persoon.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 23-jarige jongen vertoont een mentale retardatie.

Hij werd regelmatig opgevolgd door dr. T(...), en de jongste bevindingen zijn zowel op cardiaal als op neurologisch gebied zeer bevredigend, zodat deze chronische aandoening, zelfs onbehandeld, geen gevaar kan betekenen voor zijn leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. In de verslagen staat ook dat geen enkele behandeling in staat is deze definitief verworven mentale stoornis te genezen, wellicht heeft betrokkene steun nodig uit zijn omgeving. Er werden geen hospitalisaties noch acute opstoten of complicaties vermeld.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld

is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt in dit geval geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd nooit gehospitaliseerd en er werden ook geen pathologische opstoten noch complicaties vermeld.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst. Er waren verder geen acute opstoten.

III. Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Volgens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet gebeurt de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft en die volledig vrij wordt gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35)

Het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met de door de verzoekende partijen neergelegde medische attesten en verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, kan, zoals de verwerende partij terecht in haar nota stelt, op zich dus niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). Eén en ander staat er niet aan in de weg dat de Raad echter wel in staat moet worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent dus niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten, of dat hij zijn advies niet op een zorgvuldige wijze zou moeten voorbereiden. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek of een ander gebrek kleefte en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal dat gebrek bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is verzoekers derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in essentie heeft geoordeeld dat verzoeker zelfs onbehandeld geen risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De vraag is of hij op zorgvuldige wijze tot deze vaststelling is gekomen.

Bij de opsomming van de voorgelegde medische attesten wordt onder meer het volgende gesteld:

« • 09/08/2011, 24/12/2011, 15/5/2012, 3/10/2012, 18/2/2013, 07/08/2013, 22/10/2013, 13/10/2013, dr. T(...), huisarts, psychomotorische retardatie. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten. Geen enkele medicatie kan helpen. Betrokkene heeft wel problemen in het dagelijkse leven zodat hij de steun van de familie nodig heeft. »

Uit deze passus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uit de opgesomde attesten heeft afgeleid dat geen enkele medicatie kan helpen. Echter, alleen al in het laatste vermelde standaard medisch getuigschrift van 13 oktober 2013 blijkt dat eerste verzoeker drie verschillende soorten medicatie neemt en dat nergens wordt vermeld dat deze medicatie hem niet helpt. Weliswaar wordt gesteld dat de aandoening op zich niet kan genezen, maar daaruit blijkt nog niet dat de situatie van de betrokkene niet kan worden verbeterd door medicatie. In zoverre het standpunt van de ambtenaar-geneesheer gesteund is op de voormelde attesten, moet dus worden vastgesteld dat het steunt op een onvolledige lezing ervan.

Voorts spreekt de ambtenaar-geneesheer zich niet uit over de vraag of de huidige medicamenteuze behandeling van eerste verzoeker al dan niet noodzakelijk is, en wordt in het advies enkel gesteld dat *“deze chronische aandoening, zelfs onbehandeld, geen gevaar kan betekenen voor zijn leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. In de verslagen staat ook dat geen enkele behandeling in staat is deze definitief verworven mentale stoornis te genezen, wellicht heeft betrokkene steun nodig uit zijn omgeving.”*

De ambtenaar-geneesheer is dus de mening toegaan dat, omdat er onbehandeld geen gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoeker er “bijgevolg” ook geen risico is voor een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst. Daaraan voegt hij toe dat de aandoening niet kan worden genezen. Hiermee geeft hij dus te kennen dat de eventuele nood aan behandeling van de symptomen van een op zich ongeneeslijke doch niet levensbedreigende aandoening –welke symptomen dan ook en ongeacht in welke vorm en ernst zij zich manifesteren- niet relevant is in het kader van de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het weze echter herhaald dat deze bepaling ook het geval voorziet van de vreemdeling die lijdt aan een aandoening waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de notie “behandeling” in deze bepaling uitsluitend zou gericht zijn op de “genezing” van de betrokken vreemdeling blijkt niet uit het genoemde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat derhalve té beperkend werd geïnterpreteerd.

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn geschonden. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

1.5. Wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft, stellen verzoekers onder meer dat zij in een situatie van een onmenselijke of vernederende behandeling zullen terechtkomen omwille van de aandoening van eerste verzoeker.

3.6. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekers ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich overigens in hoofde van eerste verzoeker geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat uit de bespreking van het eerste middelonderdeel is gebleken dat dit gegrond is en dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moeten derhalve ook de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaar wordt en de beslissing tot afgifte van drie bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS